

indtil i Dag det største i sin Art, men ganske vist en meget uheldig Art, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg den Gang ikke havde det fjerneste Blik for.

Ja, jeg siger: De Herrer har ønsket et Glashus, og de bor i et saadant, men de har hidtil kunnet bo bagved et Forhæng, det var nødvendigt, foranlediget ved de Herrer egen Foretagsomhed, at løfte en Flig af dette (*Stauning*: Bliv endelig ved!). Jeg agter ogsaa at blive ved, til jeg er færdig. Men, siger saa det ærede Medlem Hr. Stauning, fra Venstres Side er etableret en sjofel Hævnaakt, fordi vi — det vil altsaa sige Socialdemokraterne — fremdrager offentlige Personers skandaløse Handlinger, saa hævner man sig ved at fremdrage Arbejdsmand i Nakskov Oluf Olsens Forseelser. Nu maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Stauning: Nej, vi beskæftiger os ikke med Arbejdsmandens Forhold, saa lidt som nogen i Bedømmelsen af det ærede Medlem Hr. Stauning og den Dom over hans Handlinger, som snart skal fældes, lader sig at bestemme af det ærede Medlems Haandtering, før han blev Minister. Med den Nakskov-Arbejdsmand har vi intet som helst at gøre, hans Forhold beskæftiger vi os ikke med. Nej, det er Hjælpekasseformand i Nakskov Oluf Olsens Forhold, man har fremdraget, ikke, som det ærede Medlem Hr. Stauning sagde, et Medlem af Hjælpekassens Bestyrelse, men Hjælpekassens Formands Forhold, man har fremdraget. Og jeg skal sige det ærede Medlem Hr. Stauning hvorfor. Fordi man ikke Aar ud og Aar ind vilde finde sig i, at en Person, der var overbevist om Bedrageri og Falsk, af Socialdemokratiet sattes til at forvalte offentlige Midler. Derfor fremdrager man disse Forhold. Den Fremstilling, som er givet i „Social-Demokraten“, eller som det ærede Medlem Hr. Stauning her har gentaget, af denne Mands, denne socialdemokratiske Tillidsmands Forhold, var nær ved at forvandle hans Fald til en hel lille Solstraalefortælling. Det ærede Medlem Hr. Stauning erkender, at det var en uhæderlig Handling. Manden havde begaaet. Men da Venstre-Redaktøren i Nakskov opdager dette, siger det ærede Medlem, gaar han til Fabrikkens Ledelse, og saa faar han af denne Ledelse Oplysning om, hvorledes det forholder sig, med en udtrykkelig Tilkendegivelse af, at Ledelsen ikke har noget Ønske om at faa Sagen offentligt fremdraget, men tværtimod ønskede at spare Oluf Olsen for den Lidelse, dette vilde være. Det ærede Medlem Hr. Stauning, gennem hvis Ord der aander Sympati

for den, som vil skaane for Lidelsen ved offentlig Fremdragen, nærer ikke selv Medfølelse af denne Art. Jeg tror, at selv det mest ondsindede og letbenede Rygte, det ærede Medlem kan faa fat i og fra denne Plads kolportere, tager han op til indgaaende Behandling, uden at han noget Øjeblik røber blot Rudimenter af den Følelse, som altsaa aabenbart har besjælet Direktøren for Nakskov Sukkerfabrik. Men saa fortsætter det ærede Medlem, at Venstre-Redaktøren fik altsaa Oplysningerne, og han gik ind paa Betingelsen, men desuagtet offentliggjorde han nogle Dage efter i Avisen, hvad der virkelig var i Vejen med Oluf Olsen, og saa siger det ærede Medlem, at det var en sjofel Hævnaakt, fordi „vi“ fremdrager offentlige Personers skandaløse Handlinger, hævner man sig ved at fremdrage Arbejdsmandens Forseelser til Trods for, at han var kommet overens med dem, overfor hvem han havde forset sig. Men det ærede Medlem Hr. Stauning kan jo ikke være uvidende om, at den Fremstilling, han her har givet, er i absolut Uoverensstemmelse med det faktiske. Sagen forholder sig saaledes, at da denne Hjælpekasseformand efter 20 Aars Tjeneste blev afskediget fra Nakskov Sukkerfabrik uden Varsel, kom der en Mængde Rygter i Omløb, og et Medlem af Nakskov Byraad og Byraadets Kasse- og Regnskabsudvalg, Redaktør Haugner, henvendte sig da paa det rette Sted, det vil sige til Fabrikkens Ledelse, for at faa disse Rygter bekræftet eller afkræftet, og han pointerede overfor Bestyreren, at han ikke kom som Bladmand, men som Indehaver af et kommunalt Tillidshverv og derfor havde Interesse i at faa Sagen oplyst. Direktøren gav Redaktøren, Byraadsmedlemmet, de Oplysninger, der forelaa i Sagen, og meddelte det, der havde ført til Hr. Olsens Afskedigelse. Man havde paa Fabrikken i længere Tid haft Mistanke om, at Olsen ikke foretog Udvejning af Sukkerroeaaffaldet, som han skulde, og man havde derfor kontrolleret ham særlig omhyggeligt og konstateret, at han havde bortgivet Roeaaffaldet til Bekendte uden at indføre det i Bøgerne og modtaget Vederlag derfor, men ikke nok dermed, han havde ikke indført disse Udleveringer i Bøgerne, og han havde foretaget Udvisninger paa Vægtsedlerne, altsaa ikke blot gjort sig skyldig i Bedrageri, men ogsaa i Falsk. Det var en saadan Mand, Socialdemokratiet betroede Ledelsen af Hjælpekassen i Nakskov og Forvaltningen af de betydelige Midler, som efterhaanden stilledes til denne Kasses Disposition. Derefter gaar